

Poseben dan

Pripoved mame o soočenju z boleznijo in smrtjo otroka

Anne-Dauphine Julliand

prevod: Lucija Rifel

Družina, 2017, m. v., 152 str., 19,90 €

Ko se iz oči v oči srečamo z največjimi prelomnicami v življenju, nimamo besed, da bi z njimi izpovedali svojo žalost, veselje, jezo, navdušenje, bolečino ... Pa vendar, vse to je treba nekako izreči in se (pri)blížati čutenju – besede postanejo tolažnice, pristan in zavetje. Pred leti sem prebiral nežno-milo-trpko-polno-subtilno poezijo Ane Rostohar, ki je po smrti svoje male hčere Lare načipkala ene najbolj nežnih pesmi iz bolečine, kar sem jih brala: »Moji Lari je ta pesem. / Izčipkana od bodljajev / se naplavlja na mojih usedlinah / in se ne more končati.« Tako kot Slovenka Rostoharjeva tudi Francozinja Anne-Dauphine Julliand čipka besede v spomine ob bolečini in ljubezni ob soočenju z neozdravljivo boleznijo in smrtjo svoje hčere Thaïs. Pove nam, da je življenje tukaj in zdaj, da ga moramo živeti v polnosti trenutka in predvsem ljubezni, kajti jutri je lahko že vse drugače. Navdihujoča knjiga za vse, saj so izgube del življenja slehernika – da bi jih le znali in zmogli živeti tako srčno sprejemajoče kot pisateljica te knjige. > **SABINA BURKELJCA**